

[Socialministeren.]

det var mig, der på daværende tidspunkt nedsatte denne folkeforsikringskommission. Nej, det var udfra den betragtning, at det var ønskeligt, om man i kommissionen kunne tale sig tilrette om et forslag, der kunne samle helst os allesammen her eller i alt fald et betragteligt flertal, og jeg vil meget henstille, at også det bliver taget med i de overvejelser, som skal foregå i den kommende tid. Selvom der går lidt mere tid, vil jeg foretrække det fremfor at få fremsat en række forslag her, som vi måske skal til at behandle i 3, 4 eller 5 samlinger. Jeg gør opmærksom på, at der gik 6 år, fra jeg fremsatte et lovforslag om almindelig arbejderbeskyttelse, til det blev lov.

Det var ønskeligt, synes jeg, om man kunne nå til enighed i folkeforsikringskommissionen om et forslag, og det vil jeg henstille at man forsøger.

Bundvad: Som socialdemokratiets repræsentant i folkeforsikringskommissionen vil jeg gerne gøre en enkelt bemærkning om arbejdet dér i anledning af udtalelserne fra de ærede medlemmer hr. Svend Jørgensen og fru Ragnhild Andersen.

Det er forkert, som det blev meddelt i „Berlingske Aftenavis“ i går, at jeg har trukket det socialdemokratiske forslag tilbage. Det blev fremsat for over to år siden som et skitseforslag til beregning og diskussion, og forslaget har dannet grundlaget for diskussionen i de to år, der er gået siden. Imidlertid har ingen af partierne villet give tilslutning — det vil jeg gerne benytte lejligheden til at fremhæve — idet de hver for sig har fremsat stærkt afvigende forslag. Nu presser de så hårdt på for at få kommissionsarbejdet afsluttet, men den egentlige årsag til forsinkelsen ligger i, at de gennem egne forslag har afvist tanken om en fuldstændig folkepensionering i øjeblikket. Der er også nu i løbet af foråret og sommeren kommet 6-7 andre forslag, og nu presser man på og siger, at nu skal arbejdet gøres færdigt.

Først vil jeg fremhæve, at det, at man fremsætter et forslag, ikke er det samme som, at man er færdig. Forslaget må beregnes og behandles, og kommissionsmedlemmerne ved, at først på de allerseneste møder har det været muligt at få det ærede medlem hr. Svend Jørgensens, det ærede medlem fru Ragnhild Andersens, det ærede medlem hr. Poul Møllers og tidligere landstingsmand Elmquists forslag til behandling, og at kommissionen indtil i dag ikke er kommet længere, end at der på dagsordenen for det kommende møde den 5. november står: fortsat gennemgang af professor Dichts mindretalsindstilling. Sådan ligger det altså. Man er ikke færdig.

Det næste er, at der derefter vil være 7-8 forskellige forslag, der afviger fra hinanden, og hvis kommissionen slutter på det grundlag, kan den ikke siges at være færdig; efter min mening løber den fra sin opgave på halvvejen. Dens opgave må være at finde frem til et resultat, den kan anbefale regeringen, og som har mulighed for at samle tilslutning i denne sal. Det må være vor opgave.

Jeg har den opfattelse, at hvis vi afleverer en betænkning med 7-8 forslag, og hvori hvert parti står med sit, forhæler vi ganske unyttigt sagen for de gamle, så låser vi den fast og skal siden begynde forfra; og medens vi i kommissionen er en halv snes medlemmer, der har arbejdet med tingene igennem årene og er fortrolige med dem, skulle vi herovre begynde med 17 nye udvalgsmedlemmer, der slet ikke er inde i materialet. Mange år vil forløbe, og det er de gamle, det går ud over. Derfor synes jeg, det vil være rigtigst, at vi, selvom vi holder fast på vor principielle indstilling — det skal vi have lov til, vi må have lov at have en mening om tingene — må kunne mødes i forståelse af de gamles problemer og prøve at komme igennem med et fælles forslag. Derfor vil jeg gerne udtale min tak til det ærede medlem hr. Svend Jørgensen, fordi han sagde, at han var villig til fordomsfrie drøftelser. Det samme har det ærede med-